

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Christina Lauren
BEAUTIFUL STRANGER

Copyright © 2013 by Lauren Billings and Christina Hobbs
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05157-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Kristina
Loren

**PREDIVNI
STRANAC**

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

PROLOG

Kada je moj stari život umro, to nije prošlo mirno. Eksplodirao je.

Ali, da budem iskrena, ja sam bila ta koja je izvukla osigurač. Za samo nedelju dana dala sam svoju kuću u zakup, prodala sam kola i napustila svog razuzdanog i nevernog momka. I mada sam obećala svojim previše zaštitnički nastrojenim roditeljima da ću biti pametna i oprezna, tek kada sam se stvarno našla na aerodromu, pozvala sam svoju najbolju drugaricu da je obavestim da stižem kod nje.

Tek tada sam imala utisak da je sve nekako došlo na svoje mesto, u jednom savršeno jasnom trenutku.

Bila sam spremna da krenem iz početka.

„Kloi? Ja sam“, rekla sam, a glas mi je podrhtavao dok sam se osvrtala po terminalu. „Dolazim u Njujork. Nadam se je onaj posao i dalje moj.“

Ona je vrisnula od sreće, ispustivši pritom telefon, a ja sam onako čula kako tamo u pozadini nekoga uverava da je, uprkos vrisku, sve u redu.

„Sara dolazi“, čula sam je kako objašnjava, a meni se srce steglo i pri pomisli da sam mogla da budem tamo sa njima i od samog početka ove avanture. „Predomisli se, Benete!“

Zatim sam čula radosne usklike, tapšanje, nakon čega je on kazao nešto što nisam uspjela sasvim jasno da razaznam.

„Šta je to poslednje rekao?“

„Pitao me je da li i Endi stiže sa tobom.“

„Ne.“ Zastala sam, namerno praveći pauzu, kako bih se u međuvremenu izborila sa onim mučnim osećajem koji mi je zastao u grlu. Sa Endijem sam bila šest godina i, uprkos tome koliko mi je bilo drago što sam sa njim završila, ovaj dramatični obrt u mom životu i dalje mi se činio nestvarnim. „Ostavila sam ga.“

Čula sam kako je duboko i oštro udahnula. „Jesi li dobro?“

„I bolje od toga.“ I bila sam. Mislim da ni sama nisam bila svesna koliko se dobro osećam, sve do tog časa.

„Smatram da je to najbolja odluka koju si ikada donela“, rekla je ona, a onda je nakratko začutala, slušajući nešto što joj je Benet dobacivao iz pozadine. „Benet kaže da ćeš sad preleteti preko zemlje kao kometa.“

Ugrizla sam se za usnu, suzdržavajući se da se ne iscerim. „Zapravo, uopšte nije daleko od istine. Na aerodromu sam.“

Kloi je glasno ciknula neke nerazumljive reči, posle čega mi je obećala da će me sačekati ispred *La Gvardije*.

Osmehnula sam se, prekinula vezu i odmah zatim predala službeniku avionsku kartu, razmišljajući kako je kometa suviše kontrolisana, kako njome upravljaju drugi. Ja sam više bila nalik nekoj praiskonskoj zvezdi, koja se gasi i koju sopstvena gravitacija vuče ka unutra, razbijajući je. Ostala sam bez energije za svoj isuviše savršen život, za svoj preterano predvidljiv posao, za svoju vezu bez ljubavi – već iscrpljena sa samo dvadeset sedam godina. Poput zvezde, moj život u Čikagu urušio se pod silom sopstvene težine, pa sam bila prinuđena da odem. Masivne zvezde za sobom ostavljaju ogromne crne rupe. A iza malih zvezda ostaju beli patuljci. Ja za sobom jedva da sam ostavljala običnu senku. Sva moja svetlost putovala je sa mnom.

Bila sam spremna da počnem iznova kao kometa: da dopunim gorivo, da se ponovo upalim i obasjam čitavo nebo.

JEDAN

„Ili ćeš obući tu srebrnu haljinu ili ću te nožem proburaziti“, doviknula je Džulija iz kuhinjske zone, kako sam ja taj deo nazivala. Očigledno nije bila dovoljno velika da bi se mogla proglasiti pravom kuhinjom.

Otišla sam iz ogromne, bršljanom obrasle kuće u viktorijanskom stilu u predgrađu Čikaga, i obrela se u ovom ljupkom stančiću u Ist Vilidžu, koji je, grubo rečeno, bio veličine mog nekadašnjeg dnevnog boravka. Izgledao mi je još manji onda kada sam se još i raspakovala, stavila sve na svoje mesto i na kraju pozvala svoje dve najbliže prijateljice da mi dođu u posetu. Dnevna soba / trpezarija / kuhinjski prostor, sve je to zajedno bilo uokvireno džinovskim prozorima sa pogledom na zaliv, iako je krajnji utisak više podsećao na akvarijum nego na zdanje neke palate. Džulija je došla samo na vikend, zbog ove noći proslave, ali me je već najmanje deset puta pitala zbog čega sam izabrala tako skućen prostor.

Iskreno rečeno, odlučila sam se za taj mali stan upravo zato što se toliko razlikovao od svega što sam dotle poznavala. Doduše, dodatni razlog za takav izbor bila je i činjenica da je, kada se tako iznenada doseliš u Njujork, to otprilike jedino što možeš da nađeš, ukoliko već unapred nisi obezbedio krov nad glavom.

U spavaćoj sobi, povukla sam rub minijaturne haljine sa šljokicama, pa sam se zagledala u poprilično veliku površinu zaslepljujuće blede kože moje noge, koja je večeras trebalo da ostane otkrivena. Mrzela sam samu sebe što mi je prvi instinkt bio da razmislim da li bi Endi smatrao da je to suviše provokativno, ali sam odmah zatim shvatila da se meni upravo tako sviđa. Moraću hitno da obrišem sve te stare endijevske programe, i to što pre.

„Navedi mi jedan dobar razlog zašto ne bi trebalo ovo da nosim.“

„Ništa logično mi ne pada na pamet.“ Kloi je zakoračila u moju spavaću sobu, odevena u tamnoplavu haljinu koja je lebdela oko nje kao aura. Ostavljala je, kao i obično, neverovatno božanstven utisak na sve oko sebe. „Namera nam je da pijemo i da plešemo, tako da je otkrivanje malo kože naprosto nužno.“

„Nisam baš sigurna koliko kože zapravo želim da pokažem“, rekla sam. „Rešila sam da se posvetim svom novom imidžu slobodne devojke.“

„Pa, neke od prisutnih žena otkriće čak i golo dupe, tako da se nećeš isticati, ako je to ono što te brine. Osim toga“, kazala je, upirući prstom ka ulici ispod nas, „prekasno je za presvlačenje. Limuzina je već stigla.“

„Ti bi trebalo da pokažeš голу guzicu. Ti si ona koja se tokom poslednje tri nedelje sunča naga i koja je preko celog dana pijana, u onoj francuskoj vili“, dobacila sam joj.

Kloi se krišom i zagonetno osmehnula, cimnuvši me za ruku. „Hajdemo, lepotice. Proteklih nekoliko nedelja provela sam sa BB. Sada sam spremna za jedan večernji izlazak sa devojkama.“

Potrpane smo se u automobil koji nas je čekao, a Džulija je požurila da otvori šampanjac. Posle samo jednog golicavog, penušavog gutljaja, činilo mi se kao da je ceo svet oko mene ispario, sve dok nismo ostale samo nas tri mlade prijateljice u limuzini koja juri niz ulicu, da proslavimo novo životno poglavlje.

A ove večeri nismo proslavljale samo moj dolazak: Kloj Mils bila je na pragu toga da se trajno veže, Džulija je došla u posetu, a odskora ponovo slobodna Sara nameravala je da se malo pozabavi uživanjem u životu.

U klubu je bilo mračno, vladala je zaglušujuća atmosfera, a čitav prostor bio je ispunjen telima koja su se previjala: na plesnom podijumu, u hodnicima, ispred bara. Di-džejka je puštala muziku sa omanjeg podijuma, a posterji izlepljeni svuda unaokolo obećavali su da su ti ritmovi nešto najnovije i najvrelije što je di-džejka Čelsi imala da ponudi.

Imala sam utisak kao da su Džulija i Kloj u potpunosti u svom elementu. Osećala sam se kao da sam većinu detinjstva, ali i zrelog života, provela na tihim i mirnim formalnim događanjima; ovde mi se činilo kao da sam iskoračila sa stranica svoje nećujne čikaške priče i upala u tipičnu njujoršku bajku.

Sve je bilo tako savršeno.

Nekako sam uspela da se proguram do bara – zajapurenih obraza, kose vlažne od znoja, uz čudan osećaj u nogama, kao da ih godinama nisam koristila kako valja.

„Izvinite!“, uzviknula sam, pokušavajući da privučem pažnju barmenu. Iako nisam imala pojma šta je šta značilo, već sam odlučila da ću naručiti klizave bradavice, betonske mešalice i ružičaste sirene. U tom trenutku, na samom vrhuncu večeri, dok je muzika bila toliko glasna da mi je protresala sve kosti, barmen nije ni podigao glavu da me udostoji pogleda. Kao što se dalo i očekivati, videlo se da je uduvan i spremao je koktele toliko lenjo i bezvoljno da je to bilo naprosto iritirajuće. Ali mene je čekala polupijana nedavno verena prijateljica, koja je naprosto probijala plesni podijum i koja je navaljivala da nastavimo sa pićem.

„Hej!“, ponovo sam dreknula, udarivši šakom o površinu pulta.

„Očigledno daje sve od sebe kako bi te ignorisao, zar ne?“

Treptala sam nagore – i još malo *poviše* – u muškarca stisnutog tik uz mene u pretrpanoj gomili ispred bara. Grubo rečeno, bio je krupan i visok kao sekvoja, a u tom trenutku je dodatno klimnuo glavom ka barmenu, kako bi naglasio na koga misli. „Nikada ne viči na barmena, Latice. Naročito ne ako se uzme u obzir šta ćeš najverovatnije naručiti: Pit prezire da pravi ženska pića.“

Naravno. Ja sam bila baš takve sreće da sretnem božanstvenog muškarca samo nekoliko dana nakon što sam se zarekla da se zauvek odričem muškog sveta. I to čoveka sa britanskim akcentom za medalju. Vasiona je stvarno urnebesna kučka.

„Otkud ti znaš šta sam ja mislila da naručim?“ Kez na mom licu se još više raširio, u nadi da će biti očaravajući kao njegov, mada je verovatnije delovao znatno pijanije. Bila sam zahvalna zbog onih nekoliko pića koje sam već bila salila u sebe, jer bi mu trezna Sara odgovarala isključivo jednosložnim rečima i uvrnutim klimanjem glavom, te bi se sve na tome i završilo. „Možda sam baš htela kriglu *ginisa*. Nikad se ne zna.“

„Čisto sumnjam. Već sam primetio da cele večeri nižete samo neke rozikaste bučkuriše.“

Čitave večeri me je posmatrao? Nisam mogla da se opredelim da li je to bilo fantastično ili pomalo sablasno.

Promeškoljila sam se, premeštajući se sa noge na nogu, dok je on pogledom pratio moje pokrete. Imao je oštro lice sa jakim vilicom i kao isklesana udubljenja ispod jagodičnih kostiju, oči koje kao da su sijale nekim pozadinskim osvetljenjem, tamne obrve, i duboku upadljivu rupicu na levom obrazu, koja se pojavljivala kada bi se njegove usne izvile u osmeh. Ovaj čovek mora da je bio viši od metar i osamdeset centimetara, sa torzom koji bih morala noćima da istražujem.

Zdravo, Velika Jabuko.

Barmen se u tom času okrenuo, sa iščekivanjem pogledavši u čoveka pored mene. Moj predivni stranac jedva da je iole podigao ton glasa,

koji je bio toliko dubok da je bez imalo napora naglasio: „Tri prsta *ma-kalana**, Pite, i šta god ova dama želi da poruči. Dobrano se načekala, hm?“ Okrenuo se ka meni, sa širokim osmehom koji je razbudio nešto što je dugo bilo uspavano u mom stomaku. „Koliko bi prstiju želela?“

Njegove reči kao da su eksplodirale u mom mozgu, a vene su mi naprosto nabrekle od adrenalina. „Šta si to malopre rekao?“

Nevinost. Pokušao je da na lice navuče masku nedužnog nevinašceta, menjajući raspored crta na svom licu. To mu je nekim čudom upalilo, iako sam po načinu na koji su se njegove oči suzile zaključila da u celom njegovom telu nije bilo ni jedne jedine nevine ćelije.

„Da li si mi ti to stvarno upravo pokazao tri prsta?“, upitala sam.

On se nasmejavao, pružajući mi najglomazniju ruku koju sam ikada videla, preko onog dela šanka između nas. Njegovi prsti bili su od one vrste koji su se mogli obaviti oko košarkaške lopte i ostaviti utisak da je ona tako patuljasta. „Latice, najbolje je da počneš sa dva.“

Pomnije sam ga osmotrila. Prijateljske oči, koje su sada stajale tako blizu mene, ali opet ne preblizu, tek koliko je dovoljno da shvatim da je došao u ovaj deo bara s namerom da popriča sa mnom. „Ostavljaj dobar utisak.“

Barmen je kucnuo zglavcima prstiju po površini šanka, pitajući me šta ću naručiti. Nakašljala sam se da pročistim grlo. „Tri pušenja.“ Ignorirala sam njegovo nezadovoljno gundanje okrenula se ka strancu.

„Ne zvučiš kao Njujorčanka“, primetio je on tada, sa blago izblede- lim osmehom, mada taj osmeh nijednog trenu nije napuštao njegove neprestano iskričave oči.

„Kao ni ti.“

„*Touché*. Rođen sam u Lidsu, radio sam u Londonu, a ovde sam se doselio pre šest godina.“

---

* Poznata vrsta viskija. (Prim. prev.)

„A ja pre samo pet dana“, priznala sam, pokazujući ka svojim grudima, u predelu srca. „Iz Čikaga. Kompanija za koju sam radila otvorila je ovde svoje novo predstavništvo, pa su me doveli da preuzmem finansije.“

Vau, Saro. Previše informacija. Idealan način da privučeš potencijalne progonitelje.

Predugo je vremena prošlo od kada sam razmatrala i uopšte posmatrala ijednog drugog muškarca osim svog momka. Jasno je da je Endi očigledno bio stručnjak za ovakve situacije ali, nažalost, ja više nisam umela da flertujem. Bacila sam pogled ka mestu gde sam ostavila Džuliju i Kloia da plešu, ali nisam mogla da ih razaznam u spletu izmešanih tela na plesnom podijumu. Bila sam toliko zarđala u ovakvim ritualima da sam se praktično osećala kao da sam opet devica.

„Finansije? I ja sam čovek od brojki“, nadovezao se, pa je sačekao da opet pogledam u njega, pre nego to je pojačao osmeh za nekoliko nijansi. „Lepo je videti ženu u tom poslu. Previše je namrgođenih muškaraca u pantalonama koji održavaju sastanke samo da bi iznova i iznova ponavljali jedno te isto.“

Smeškajući se, dodala sam: „I ja sam ponekad nadrždana. Takođe, povremeno nosim pantalone.“

„Kladio bih se da isto tako obavezno oblačiš i donji veš.“

Suzila sam pogled. „To na britanskom znači nešto drugo, zar ne? Da li mi ti to ponovo šalješ neki nagoveštaj?“

Njegov smeh se toplo razlio po mojoj koži. „Donji veš je ono što vi Amerikanci tako prosto nazivate gaćama.“ Nakon što je ovo izgovorio, nešto u njegovom glasu je odjeknulo poput zvuka kakav bi on mogao da ispušta tokom seksualnog čina, a nešto u meni kao da se istopilo. Dok sam blenula u njega, moj stranac je nakrivio glavu u stranu, odmeravajući me. „Baš si slatka. Ne izgledaš kao neko ko naročito često posećuje ovakva mesta.“

I bio je u pravu, ali zar je to bilo toliko očigledno? „Zaista nisam sigurna kako to treba da protumačim.“

„Prihvati to kao kompliment. Ti si nešto najsvježije u ovom lokaluu.“
Onda je pročistio grlo i pogledao u pravcu Pita koji se vraćao sa mojim pićima. „Zašto uopšte nosiš sva ta lepljiva pića čak na plesni podijum?“

„Moja prijateljica tek što se verila. Večeras smo izašle da proslavimo.“

„Dakle, teško da ćeš odavde otići sa mnom.“

Trepnula sam, a onda sam bila prinuđena još jednom da trepnem, i to baš *jako*. Pred ovako otvorenim predlogom, ostala sam bez reči. Zaista bez reči. „Ja... šta? Ne.“

„Šteta...“

„Jesi li ozbiljan? Pa tek si me upoznao.“

„A već osećam ludački poriv da te celu prožderem.“ Rekao je to polako, gotovo u vidu šapata, iako su te reči mojoj glavi zazvečale kao sudaranje bezbroj zvona. Bilo je očigledno da njemu ovakva vrsta nije bila nepoznanica interakcije – predlozi na neobavezni seks – i mada je surova činjenica bila da sve to meni *jeste* strano, kada me je pogledao onako, znala sam da sam spremna da ga pratim bilo gde.

Sav alkohol koji sam dotle bila unela u svoj organizam kao da me je tresnuo najedanput, pa sam se nesigurno zaljuljala ispred njega. On mi je pomogao da povratim ravnotežu tako što me je uhvatio za lakat, cereći mi se onako odozgo.

„Polako, Latice.“

Zatreptala sam ne bih li se prizvala k svesti, osetivši kako mi se u glavi malčice razbistrilo. „Okej, kada mi se tako osmehneš, naprosto poželim da se okačim o tebe. A samo bog zna da je prošla čitava večnost od kada sam poslednji put ljudski provučena kroz muške ruke.“ Podigla sam pogled ka njemu, a onda sam ga odmerila od glave do pete, bez traga lepo vaspitane društvene učtivosti. „A nešto mi govori da bi to obavio i više nego dobro – mislim, *dođavola*, vidi te samo.“

I gledala sam ga. Iznova i iznova. Duboko sam udahnula da se pribere-rem, a on mi je odgovorio zabavljenim osmehom. „Ali nikada se nisam tako nasumično petljala sa nekim strancem u baru, a ovde sam došla sa prijateljicama, da zajedno proslavimo budući srećan brak jedne od njih, pa ćemo zato“, pokupila sam svoja pića, „ostati pri ovome.“

Samo je jednom klimnuo glavom, sasvim polagano, pri čemu mu je osmeh postao nešto ozareniji, kao da je upravo prihvatio izazov. „U redu.“

„U redu, vidimo se kasnije.“

„Iskreno se nadam.“

„Uživaj u svoja tri prsta, stranče.“

Nasmejao se. „A ti u svojim pušenjima.“

Kloi i Džuliju zatekla sam za stolom, iscrpljene i onemoćale i znojave, pa sam im spustila piće pravo ispred nosa. Džulija je jedno gurnula još malo bliže Kloi, dok je svoje podigla visoko iznad površine stola.

„Neka ti sva pušenja proteknu prijatno i lagano.“ Usnama je obujmila ivicu čaše, obe ruke podigla u vazduhu, glavu zabacila unazad i progutala svu tečnost, a da ni trepnula nije.

„Jebote“, promrmljala sam, zapanjeno zureći u nju, dok se Kloi pokraj mene kikotala. „Da li sada ja to moram da ponovim?“, rekla sam tiše, osvrćući se oko sebe. „Kao da je u pitanju *pravo* pušenje?“

„Stvarno je čudo što još u tragovima imam refleks da se ne ugušim, tu negde u grkljanu.“ Džulija je prilično nemarno i neotesano obrisala usta i bradu podlakticom, uzgred objasnivši: „Na koledžu sam se izveštila sa pivom. Hajde.“ Gurnula je Kloi. „Do dna.“

Kloi se nagnula nad sto i uzela svoje piće bez ruku, kao i Džulija, a onda je došao red na mene. Obe moje prijateljice su se okrenule ka meni.

„Srela sam *mnogo dobrog* tipa“, rekla sam bez razmišljanja. „Onako stvarno zgodnog. Izgleda kao da je visok bar pet metara.“

Džulija se zabezegnuto zablenu u mene. „Pa šta onda i dalje tražiš ovde, oponašajući *kao bajagi* pušenja sa nama dvema?“

Zacerekala sam se, odmahujući glavom. Nisam imala pojma šta bih na to odgovorila. Mogla sam da odem sa njim, i tako nešto zaista bi moglo da bude prelazni period u nečijem daleko odvažnijem životu. „Ovo je devojačko veče. Ovde ste samo dva dana. Sve je u redu.“

„Zajebi to. Idi i provedi se.“

U tom trenutku Kloj mi je pritekla u pomoć, stajući u moju odbranu: „Drago mi je što si sreća nekoga za koga smatraš da je baš toliko privlačan. Prošla je čitava večnost od kada si zadnji put imala takav osmeh na licu a da to ima neke veze sa momcima.“ Ali tada se iznenada delimično uozbiljila, kao da je ponovo pretumbavala tu misao po svojoj glavi. „Kad malo bolje razmislim, ja tebe nikada nisam videla da se tako osmehuješ zbog ijednog dečka.“

I nakon što je ta istina otvoreno bačena na sto, podigla sam svoju čašicu sa pićem, ignorišući Džulijine primedbe o mojoj lošoj formi, pa sam svu tečnosti popila naiskap. Piće je bilo tako slatko, izvrsno, i upravo ono što mi je u tom trenu bilo neophodno da bih iz svog mozga izjurila onog kretena u Čikagu, ali i predivnog stranca pored šanka. Zatim sam odvukla svoje prijateljice na plesni podijum.

Za svega nekoliko sekundi, osećala sam se kao da više nemam kosti, kao da nemam misli, kao da me ništa ne sputava. Kloj i Džulija njihale su se oko mene, iz petnih žila se derući dok su pokušavale da pevaju, stapajući se sa masom oznojenih tela svuda oko nas. Želela sam da moja mladost još malo više raširi krila i da bezbrižno lebdi. Daleko od moje svakodnevne rutine, od života u Čikagu prenatrpanog rasporedima, shvatila sam da nisam u njemu onako svojski uživala. Tek ovde, dok je di-džejka ređala pesmu za pesmom, razbistrilo mi se nešto u mozgu i shvatila sam kako je trebalo da provedem radne dvadesete godine svog života: pod raznobojnim svetlima reflektora, plešući u zavodljivoj haljini,

upoznajući muškarce koji jedva čekaju da me prožderu, posmatrajući svoje prijateljice kako divljaju onako blesave i mlade.

Nije trebalo da se uselim kod dečka već u dvadeset drugoj godini života.

Mogla sam da iskusim i onaj svet izvan uske i ravne staze društvenih funkcija i obaveza i ljubaznosti u površnim poznanstvima.

Umesto toga, mogla sam da budem *ovakva* devojka – da se odevam slobodno, da plešem sve dok mi srce ne izgori.

Srećom po mene, još nije bilo prekasno. Moj pogled se susreo sa Kloinim osmehom, pa sam i ja njoj uzvratila na isti način.

„Tako mi je drago što si ovde!“, uzviknula je, nadglasavajući muziku.

Krenula sam da joj odgovorim nekim sličnim krikom, u vidu neke besmislene zakletve na večno prijateljstvo, ali baš tada sam spazila da, odmah iza Kloi, skriven u senci podijuma, stoji onaj moj neznamac. Naše oči su se susrele, a ni on ni ja nismo skrenuli pogled u stranu. On je pijuc-kao ona svoja tri prsta viskija, u društvu nekog prijatelja, ali mogla bih da se kladim, na osnovu toga koliko nije delovao iznenađeno kada je uhvaćen kako zuri u mene, da je zapravo sve vreme pratio svaki moj pokret.

Efekat ove spoznaje imao je moćnije dejstvo čak i od alkohola. Zagrejao je svaki milimetar moje kože i kao da je progoreo rupu direktno u mojim grudima, pa i niže: niz moja rebra, pa duboko u moj trbuh. U tom trenutku podigao je čašu, otpio gutljaj i osmehnuo mi se. Osetila sam kako sam nesvesno zakolutala očima i onda ih zatvorila.

Poželela sam da plešem za njega.

Nikada se ranije nisam osećala tako seksi, kao da u celini držim pod kontrolom tačno ono što želim. Stekla sam diplomu mastera, našla sam dobro plaćen posao, čak sam i preuredila svoj stan u okviru budžeta. Ali nikada se nisam osećala toliko kao odrasla žena kao sad, dok sam plesala kao luda, a predivni stranac u pomrčini me je gledao.

Ovaj – *ovaj* – trenutak izgledao je baš onako sam sam zamišljala da treba da započne moj novi život.

Šta je to značilo biti proždran? Da li je mislio eksplicitno onako kako je to i zvučalo? Njegova glava među mojim butinama, ruke obavijene oko mojih kukova, tako da me celu rastvori? Ili je pre mislio na to kako leži preko mene, u meni, usisavajući moje usne i moj vrat i moje grudi?

Osmeh se razlio preko mog lica dok sam protezala ruke u pravcu tavanice. Mogla sam da osetim porub svoje haljine kako mi klizi naviše uz butine, ali me nije bilo briga za to. Zapitala sam se da li on to primećio. *Nadala sam se* da jeste.

Da sam i na tren pomislila da je u međuvremenu možda otišao, ovaj trenutak bi načisto splasnulo, izduvao bi se kao probušeni balon, pa zato nisam više ni gledala u njegovom pravcu.

Nisam bila navikla na protokol barskog flertovanja; možda je njegova pažnja usmerena ka meni trajala svega pet sekundi, a možda se protegla i na čitavo veče. Ali mogla sam da se pretvaram kako je on sve vreme tamo negde u senci, dokle god sam ostajala pod titravim svetiljkama na podijumu. Prešlo mi je bilo u naviku da nikada ne očekujem previše Endijeve pažnje, ali u blizini ovog neznanca želela sam da mi njegove oči opeku kožu i da je progore sve do onog mesta gde je moje srce tutnjalo ispod rebara.

Jednostavno sam se izgubila u zagrljaju muzike, u sećanju na njegovu ruku na mom laktu, u njegovim tamnim očima i reči *proždirati*.

Proždirati.

Jedna pesma prelivala se u drugu, pa onda u sledeću, pa čak i pre nego što sam uspela da dođem do daha, Kloine ruke našle su se oko mojih ramena, kada se slatko zakikotala tik uz moje uho, skačući gore-dole zajedno sa mnom.

„Privukla si publiku!“, viknula je toliko glasno, u naporu da nadvisi treštanje muzike, tako da sam se naglo trgla, povukavši se unazad.

Klimnula je glavom negde sa strane, a ja sam tek tada zapazila da smo bile okružene skupinom muškaraca koji su nosili usku, tamnu odeću i sugestivno nešto drobili osobama pokraj sebe. Kada sam ponovo okrenula glavu prema Kloj, videla sam da su joj oči bile sjajne i tako poznate, oči odlučne žene koja se probila do samog vrha jedne od najvećih medijskih kompanija i koja je shvatala šta je ova noć za mene značila. Odjednom, neki ledeni vazduh dunuo mi je preko kože, dopirući sa ventilatora na plafonu, i iznenada sam zbunjeno trepnula i kao da sam se osvestila, i dalje uzbuđena što sam zaista u Njujorku, stvarno rešena da krenem sasvim iz početka.

Ali tamo, iza Kloj, senke su bile mračne i puste; nikakav stranac nije tamo stajao, a kamoli da me je posmatrao.

Nešto u stomaku naglo mi je splasnulo. „Moram do toaleta“, rekla sam joj.

Na neki volšeban način uspela sam da se probijem kroz krug koji je oko nas stvorila ona grupa momaka, pa sam pratila putokaze do drugog sprata, koji je zapravo bio neka vrsta balkona sa koga se pružao pogled na ceo klub. Spustila sam se niz uski hodnik i tako se dočepala toaleta, gde je svetlo bilo toliko bleštavo da me je iznenadni pulsirajući bol prožeo od očiju do potiljka. Prostorija je bila nekim čudom prazna, a muzika odozdo je zvučala kao da dopire ispod površine vode.

Kad sam izlazila, malo sam popravila frizuru, pa sam samoj sebi čestitala što sam obukla ovu nesputanu haljinu, a zatim sam popravila karmin.

Izašla sam i naletela pravo na onaj zid od čoveka.

Tamo pokraj šanka bili smo izuzetno blizu, ali ne ovoliko. Tada mi lice nije bilo priljubljeno uz njegovo grlo, dok me je celu obavijao njegov miris. Nije mirisao kao ostali muškarci na podijumu, zaliveni kolonjskom vodom. On se naprosto osećao na čisto, kao čovek koji redovno pere svoj veš, ali koji i dalje ukus viskija na usnama.

„Ćao, Laticе.“

„Ćao, stranče.“

„Gledao sam te kako plešeš, ti sićušna, divlja živuljkice.“

„Videla sam i ja tebe.“ Jedva sam uspevala da dođem do daha. Kolena su mi klecala, noge kao da su mi se odjednom pretvorile u pihtije, kao da nisu bile sigurne da li da popuste i sruše se ili da se vrate onom ritmičnom klaćenju preko podijuma. Počela sam da grickam donju usnu, suzbijajući osmeh. „Baš si čudak. Zašto nisi došao da plešeš sa mnom?“

„Zato što mislim da više voliš da te gledaju.“

Progutala sam knedlu, blenući u njega, nesposobna da skrenem pogled u stranu. Nikako nisam mogla da shvatim koje su mu boje oči. Tamo za barom, pretpostavila sam da su smeđe. Ali sada sam prepoznala i neku svetliju nijansu, a posebno na podijumu. Ne samo da sam znala da me je gledao – što mi se i dopalo – nego sam i plesala upravo nošena fantazijom o tome kako me on proždire.

„Jesi li mislila da mi se digao?“

Treptala sam. Jedva sam uspevala da održim korak sa njegovom otvorenošću. Da li su ljudi poput njega oduvek postojali, oni koji su uvek govorili tačno ono što su oni – a i ja – mislili u tom trenutku, a da pritom ne zvuče ni zastrašujuće, niti nepristojno, niti kao da navaljuju? Kako mu je to uspevalo?

„Opa“, jekнула sam. „Jesi li...“

Uhvatio me je za ruku i pritisnuo je uz ono mesto koje je očito bilo pod snažnom erekcijom, spremno dočekavši moj dlan. Bez razmišljanja, obavila sam prste oko njegovog nabreklog uda. „Ovo je samo zato što si gledao *mene* kako plešem?“

„Jesi li uvek takva performerka?“

Da nisam bila tako kao pogođena munjom, sigurno bih se nasmejala. „Nikad.“

Nakratko me je proučavao, sa osmehom i dalje u svojim očima, iako su mu se usne uobličile u neku zamišljeniju grimasu. „Pođi kući sa mnom.“

Ovog puta jesam se glasno nasmejala. „Nema šanse.“

„Dođi u moja kola.“

„Ne. Ne dolazi u obzir da iz ovog kluba izađem sa tobom.“

Tada se nagnuo ka meni i utisnuo jedan mali, oprezan poljubac na moje rame, pre nego što mi je došapnuo: „Ali ja želim da te dodirujem.“

Nisam mogla da se pretvaram kao da i ja ne žudim upravo za istim tim. Oko nas je bilo mračno, sa tek ponekim odsjajem reflektora, a muzika je treštala toliko glasno da sam imala utisak da u potpunosti preuzima moj puls. Kakva bi šteta mogla da nastane zbog jedne neobuzdane noći? Na kraju krajeva, Endi je doživeo mnogo takvih.

Povela sam ga pored toaleta, nešto dalje niz uski hodnik, sve do manje niše koja je gledala pravo na ložu za di-džejeve. Bili smo zarobljeni u ćorsokaku, izdvojeni i osamljeni iza ugla, ali ni u kom smislu sakriveni. Osim zida koji je označavao mesto gde se klub završavao, ostatak prostora oko nas je bio otvoren, a samo nas je staklena ograda do struka visoka sprečavala da ne padnemo na plesni podijum ispod nas. „U redu. Dodiruj me ovde.“

Izvio je obrvu, pa svojim dugim prstom prešao preko moje ključne kosti, od jednog ramena do drugog. „Šta mi ti to tačno nudiš?“

Susrela sam se sa njegovim sjajnim očima koje su delovale kao da ga sve oko njega neizmerno zabavlja. Izgledao je tako normalno, neverovatno trezveno i razumno za nekoga ko me je pratio kroz ceo klub i tako direktno rekao kako želi da me dodiruje. Setila sam se Endija, i toga kako je on retko kada – osim kada je to bilo u skladu sa pojavljivanjima u javnosti – želeo da me dodiruje, niti je žudeo za razgovorima sa mnom, nije želeo *bilo šta* moje. Da li se i njemu to ovako dešavalo? Neka žena povukla bi ga u stranu, ponudila mu se, pa bi on uzeo od nje sve što može, pre nego što se vrati kući meni? U međuvremenu, moj život je postao tako sićušan i beznačajan da uopšte i ne pamtim kako sam ispunjavala duge usamljene noći.